

Magyar—szovjet üzletkötés

A CHEMOLIMPEX Vegyipari Kereskedelmi Vállalat székelyvárosi nagy jelentőségű magyar—szovjet üzleti megállapodást írtak alá a CHEMOLIMPEX és a moszkvai Szojuzpromexport vállalat között. A több mint 61 millió rubel értékű importmegállapodás 1982-ben szállítandó műtrágyára és műtrágya-alapanyagokra vonatkozik. A megállapodás értelmében a szovjet fél 1982-ben 480 ezer tonna apatitot, 133 ezer tonna szuperfoszfátot, 78 ezer tonna ammonfoszfátot és 386 ezer tonna káliműtrágyát szállít a magyar ipar és mezőgazdaság számára.

Sajtótájékoztató

A kollektív szerződésekről

A kollektív szerződések eredményesen szolgálták a gazdasági célkitűzések végrehajtását, előmozdították az ösztönözhető bérezési formák kialakítását, és hozzájárultak a munkafegyelem megszilárdításához — hangzott el azon a sajtótájékoztatón, amelyet pénteken tartottak az Állami Bér- és Munkügyi Hivatalban.

Radnai József, a hivatal munkajogi önálló osztályának vezetője a többi között elmondta, hogy mintegy 150

vállalatnál vizsgálták meg az elmúlt évi kollektív szerződések tapasztalatait, és az 1981—85. évekre kötött szerződések gyakorlatát. A vizsgálatokból kitűnt, hogy a vállalatok jó része élt azzal a lehetőséggel, miszerint meghosszabbítható a munkakörön kívüli munkavégzés időtartama.

Összességében rámutatott arra, hogy a kollektív szerződések rendszere tovább fejlődött, s az ma már nélkülözhetetlen része a munkajogi szabályozásnak.

Hild-díjas a városi főépítész

A Magyar Urbanisztikai Társaság Takács Máténak, Szeged megyei városi tanács főépítésének kimagasló városrendezési és fejlesztési tevékenységéért, különösen a főépítési munka és munkaköre példászerű ellátásáért a Hild János-éremmel ítélte oda. A kitüntetést tegnap, pénteken Budapesten vette át.

elértük, hogy a találkozók parlamentárisak legyenek. Némely túlzással mondhatom, egész szakszereű hozzászólások hangzottak el. Érdekes az ember természete, semmitől sem irtózik annyira, mint a változástól. Márpedig az élet csupa változás. Ha elfogadjuk vele, hogy a változás törvényszerű, kisebb az ellenállás. Könnyebb meggyőzni az újról, jobbról... Ma már nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy az átlag szegedi is jobban benne él a városban, többé-kevésbé tudja, mi hol épül, ritkán éri meglepetés. Am a tervezők is másképp kezdenek munkájukhoz. De már a tanács-házán sem féltis többé a rendezési terv. Újat nem akarunk készíteni, a meglévőt igazítjuk az élethez, az újjászülötto igényekhez, lehetőségekhez.

— A város egyenletesen épül. Hiányoznak a szanatóriumok, olyan csodák, amelyekre a világ odafigyel. Építészeti leg „csendes” város Szeged. Kedveli ezt a csendet?

— Arra is felfigyel a világ, hogy amikor divatból illik mellbevágót tenni, akkor az építész nem ezt csinálja. Magyarország nem olyan gazdag, hogy babloni csodákkal rukkoljon ki. Egy-egy közösség megfizetné, ráfizetne a szanatóriumra. Nekünk olyan városokat kell álmodni, amelyben minden embernek nyugodt otthona van. Természetesen nem maradhat el egy-két olyan hangsúlyos építmény, létesítmény, ami esztétikai élményt nyújt. Ami persze nem szanatórium és szép épületekkel mindig szolgálhatunk, hiszen a városba érkező idegen tetszését nyilvánítja.

— Ars poeticáját a jövőben, mivel szeretné gazdagítani?

— Szegeden is épülnek olyan új városrészek, amelyek az eddiginél kisebb egységekből állnak, és átmenetet képviselnek egy családi házas terület és a hagyományos lakótelep között. Csak az ilyen környezetben nem érzik idegennek magukat az emberek.

Halász Miklós

Magyar—jugoszláv gazdasági együttműködés

November 9—13. között tartotta ülését Budapesten a magyar—jugoszláv gazdasági együttműködési bizottság. A küldöttségeket Hetényi István pénzügyminiszter és Dusan Ilijevics, a Szövetségi Végrehajtó Tanács (kormány) tagja, a bizottság tagozati társelnökei vezették. A Parlamentben tartott plenáris ülésen a tárgyalófelek

áttekintették a két ország gazdasági kapcsolatainak alakulását az együttműködés elmélyítésének lehetőségeit, valamint a soron levő feladatokat. A tárgyalások befejeztével jegyzőkönyvet írtak alá.

A jugoszláv küldöttség pénteken elutazott hazánkba.

Szóra sem érdemes?

Egy ideje növekvő aggodással figyelek egy — sajnos, úgy tűnik mind több emberre átragadó — sajátos magatartásformát. „Apróságokat”, úgymond „szóra sem érdemes”, s ezért szóval nem tett jelenségeket. Melyek közül kezdetben vala például az, hogy az utcán dohányzók ott hajítják el a csikket, ahol éppen végre érnek cigarettájuknak; a tökmagkevelők szétköpökdik a mag héját; az autóbuszok és a villamosok alkalmi utasai telehintik használt jegyeikkel a megállókat; — mert egyszerűbb, kényelmesebb az utcán személni, mint megkeresni és használni a hulladékgyűjtő ládákat. Aztán úgy tűnik, továbbfejlődött a gyorsan és sokakat fertőző „népbetegség”, egyre többen személnék már otthon is, saját lépcsőházukat teledobálva csikkel, papírzebkendővel, elszórva, emeletekszerte a hulladékot a szemétdöbörből a lakástól a kukatárolóig vezető lépcsőkön. Igaz, vannak, akik kényelem-szeretettel vagy lustaságból, vagy ki tudja, mitől vezérelve ezt megspórolandó egyszerűen kidobálják a szemétnélküli ablakban. Elvégre, ki figyel oda, hogy a ház körüli játszótérben több vagy kevesebb

a papír, a rothadó alma-csutka, a megrongált, szét-szedett játék — s egyáltalán, hogy a drága közpénzeket és önzetlen társadalmi munkával rendezett parkok újra meg újra feldúlt, koszos csata-térre válnak.

S vajon tulajdonítunk-e jelentőséget annak, hogy a közterületeken az előbb említettekkel rokon, azokból „magasabb szintre fejlődött” jelenségekkel is mind gyakrabban találkozunk — éppen azért, mert nem figyelünk oda. Ki törődik például azzal, hogy a lakótelepi házak körül el-eltűnik néhány, a tetőszigetelésre szánt kátránypapír-tekercekből: hogy megtizedelik az átjárók építéséhez lerakott cementlapokat; hogy a frissen kiültetett díszcserjék és kiskifák közül ugyancsak frissen lábára kél, és a kiskertek felé vándorol jó pár; hogy a MEH által hulladékgyűjtésre itt-ott kirakott műanyag zsákok pár nappal később már a nyaralók kertjében „szorgálják céljukat”. És ha netán észrevesszük is itt-ott, hogy a szemünk láttára, sőt hallgatásunk segédletével („mert vétkesek közt cinkos, aki néma!”) veszik el valamit a közösség tulajdonából nem egyre többen legyintünk-e rá

szinte jóváhagyólag, mondván, hogy „Azzal a kevéssel, amit megfúj, nem sokat árt, hisz van ott elég, ahonnan viszi, elherdálna ennél többet is...”

Úgy tűnik, mintha nem törődne megfelelően azzal, hogy a közterületeket szennyezzük, a köztulajdonot rongáljuk, a közvagyonot prédáljuk — mintha bocsánatos bűnnek se számítanánk. Hiszen nem rossz emberek azok, akik ezeket az „apróságokat” elkövetik. Többségük rendszeresen dolgozik, helytáll a munkahelyén, és családjá javainak gyarapítására törekszik. Még úgy is, ha a közösségből elvéve teszi? Akkor is személni lehetünk felette, akkor is „magányosok”, egyediegyéni ügyeskedésnek tekinthetjük?

Nem kellene már végre észrevennünk, hogy az ilyenféle nemtörődömségünk és úgymond, „sorsára hagyott közprédálásunk” előbb-utóbb társadalmi méretekben jelentkező igen káros szemlélet és gyakorlati válnak?! Olyan jelenséggé, amiben a kényelmesség, az elnézés, a sunyi ügyeskedés ötvöződéséből kialakult magatartásformával társadalmunkat, s annak alapját képező emberit tartásunkat éri kár.

Szabó Magdolna

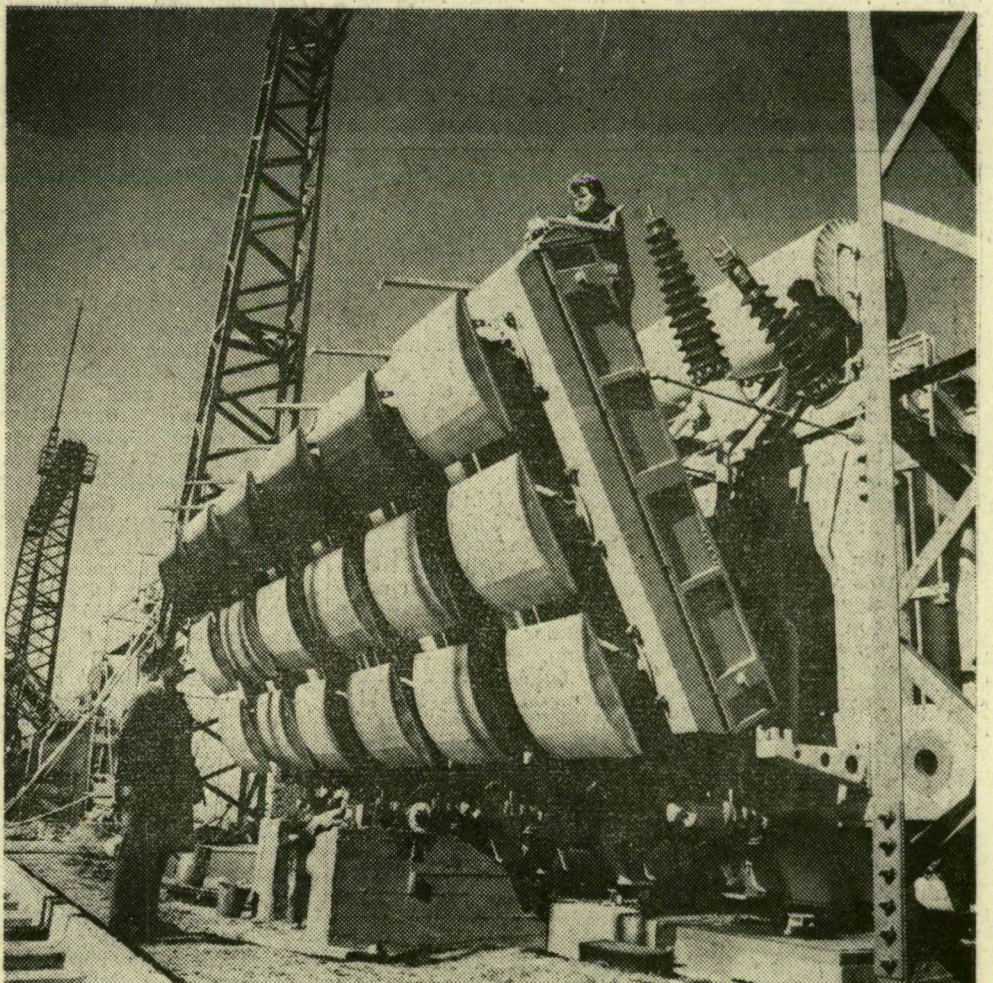
Épül a fogadóállomás

Az ország energiaellátásának jelentős létesítménye lesz a paksi atomerőmű. Azzal azonban, hogy az energiatermelő bázis megépül, a villamosenergia-ellátásunk még csak egyik feladata oldódott meg; a villanyáramot el is kell juttatni a fogyasztókhoz. Ennek a nagyváltású energiaprogramnak fontos eleme a Szeged határában a sándorfalvi út mentén épülő nagy teljesítményű transzformátorállomás. A létesítmény kivitelezője a DÉ-LÉP, amely már elkészítette a központi épületet, amelyben az üzemviteli helyiségek és berendezések kapnak megfontosabb a vezérlőszemélyzet számára a teret. Ugyanitt lesz a segédüzemi

elosztó, valamint egy nagy teljesítményű akkumulátorhelyiség. Ez utóbbi tartáléként lehetővé teszi majd, hogy bármilyen belső üzemi zavar esetén a telep működéséhez szükséges 220 voltos áramot egy teljes napig biztosítsák. Egy másik épületben a vezetékfelügyelőszék helyezkedik el, amelynek dolgozói a távvezeték üzemeltetésével foglalkoznak majd.

Eközben javában épül a Paksról Szegedre kiépített távvezeték, s jelenleg már az építők, elérték az állomást Dorozsmán. Mint Mátrai Miklós, az OVIT üzemlegfontosabb a vezérlőszemélyzet számára a teret. Ugyanitt lesz a segédüzemi

nül azt jelenti, hogy a DÉ-LÉP elsősorban a vas portálszerkezetek építésével, illetve a 220 voltos kábeleket vezető csatornák kiképzésével lemaradásban van. Eközben a Villamoserőmű Tervező és Szerelő Vállalat szakemberei már szerelik a 400 kilovoltos vezető sínekét. A kivitelezésben részt vesz a Ganz Villamosági Művek is, ez a transzformátorokat szereli. A hatalmas berendezések egyenként 250 megavolt amper teljesítményűek és a rendelkezésük, hogy 400 kilovoltól 120-ra transzformálják az atomerőműből érkező áramot, amely majd innen további vezetéseken kerül a dél-alföldi nagyfogyasztókhoz.

A Ganz-MÁVAG szerelői a transzformátorok beállításán dolgoznak